

ממורדך, משה

בן מאיר וטובה. נולד ביום ה' במרחשון תש"ד (3.11.1943) בתל-אביב. הוריו — עובדים בעבודה חקלאית במושב צור-משה, בו הם חברים, וכאשר משה סיים את לימודיו בבית-הספר היסודי ובבית-הספר התיכון המקצועי "אורט" היה גם הוא לעובד חקלאי בצד הוריו. גויס לצה"ל באוקטובר 1961 ושירת בחיל-הצנחנים כל ימי שירותו הסדיר. עם שחרורו בדרגת סמל התחיל משתתף בחיי המושב באופן

פעיל: נבחר כחבר המזכירות ועסק בהדרכת הנוער המקומי שהיה נשמע לו בכל. הוא הוכיח לחברי המושב את מוטרייתו הגבוהה במעשיו השונים כמפשר וכמתווך בין ועד המושב ובין זרישות הנוער. בזכותו הגיעה הפעילות התרבותית והספורטיבית לשיאים שהמושב לא ידע אותם לפני כן. בבית ניסה לעזור להוריו בכל דרך שהיא והשיב לחיים שטח נטוש אשר רבים זנחו אותו כי הוא לקח אותו על אחריותו והצליח לשקמו ולהפכו לפרדס פורח. כל מאמץ היה בעיניו כדאי לשם הרחבת המשק וביטוסו, וגם במכתבו האחרון לא שכח להוסיף: "אבא, אל תזניח את הפרוס שלי". היה נקרא למילואים מפעם לפעם וכך היה לפני מלחמת ששת הימים. למרות שמצב-בריאותו לא היה בכי טוב התיצב ליחידתו בפרוץ המלחמה ונקבע כאחראי על עמדת מקלעים שהוקמה באחד מבתי ירושלים לשם חיפוי על הכוח, ושם, ביום השני לקרבות, הוא כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), פגע בו פגיעה ישירה פגזותותח שחזר לבית וכך מצא משה את מותו. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. באפריל 1969 הקים ועד מושב צור-משה אנדרטה לזכרו. בספר "מאירות גברו" של מפקות הצנחנים הוקדש עמוד לתולדותיו ולתיאור קרבו האחרון. שמו הוזכר בטפרו של משה נתן "המלחמה על ירושלים".